

[Henning Philipsen.]

det var der vist ingen der var i tvivl om i forvejen og allermindst forslagsstillerne — men jeg skal bare gentage, at vi agter at stemme imod med den styrke, vi har. Vi ville godt medvirke til, at man fik ændret det således, at de lovlige offentlige organisationer også fik ret til at indgå eksklusivaftaler i lighed med dem, man kender på det private arbejdsmarked.

Ninn-Hansen (KF):

Hvis kønne ord kunne gøre det, så havde dette forslag været vedtaget for mange år siden. Jeg tænker ikke på hr. Henning Philipsens bemærkninger. De var jo af en helt anden art. Det var glæden, næsten hoveren, over, at de venstreorienterede her i salen sammen med socialdemokratiet kan forhindre et lovforslag af denne art trods det borgerlige flertal, og jeg forstår godt hr. Henning Philipsens glæde.

I de bestræbelser, som SF jo udfolder i denne tid både for at holde sammen på tropperne og gå foran som dem, der skal være ledende blandt de venstreorienterede, kommer forslaget om, at nu skal den tvang, som gør sig gældende for de privat ansatte, selvfølgelig også gøres gældende over for de offentligt ansatte. Så meget udleverer det såkaldte borgerlige flertal altså til en hr. Henning Philipsen og andre i en situation, hvor der kunne være en idé i at holde sammen. Dette enkle lovforslag drejer sig i al sin enkelhed om, hvorvidt man foretrækker frihed fremfor tvang, for det er en tvang at bestemme, at et menneske her i landet skal være medlem af en bestemt faglig organisation, og det konservative folkeparti ønsker ikke tvang, men frihed.

Det kan vel nok undre noget, når fremskridtspartiets ordfører, hr. Glensgård, der i andre sager taler meget om frihed, står op og siger, at vi er gået for langt. Det er hr. Glensgårds egen overvejelse, men vi må bare fastslå, at når det drejer sig om den reelle personlige frihed, så er fremskridtspartiet altså ikke par.

Så har jeg et par bemærkninger til venstres ordfører og til venstre. Det kan ikke overraske spor, at venstre skriver i sin mindretalsudtalelse, at man er enig i den principielle holdning. Nej, for det har venstre altid været. Igennem snart mange år har jeg sam-

bejdet med skiftende ordførere hos venstre i sager af den karakter. Vi har altid været enige, åbenbart indtil nu. Vi har være enige i spørgsmål om frihed eller tvang, har fastholdt og fået gennemført, at de offentligt ansatte er fritaget for denne tvang, og har ønsket hele tiden at udstrække det til andre. Det har venstre og vi været enige om; og at kristeligt folkeparti så ikke alene slutter sig til, men kommer med et selvstændigt forslag, skulle dog ikke gøre sagen ringere. Det burde være et venstre og det konservative folkeparti nærstående parti og burde opfattes på den måde.

Alligevel ser man nu en situation, hvor venstre siger, at man ikke vil være med; man siger, at det ikke er gennearbejdet nok. Det var det samme, man sagde for et halvt år siden. Der har været tid nok til at gøre det og tid nok til at stille ændringsforslag, og såvel kristeligt folkeparti som vi har sagt til venstre, at vi selvfølgelig gerne ville se på disse ændringsforslag. Og det, man skriver om, at der skal være tid til for regeringen at forhandle med organisationerne, det er jo en argumentation, der gælder til Wandsbek. Hvis venstre har bemærket det ændringsforslag, der er stillet, så vil man se, at forslaget først skal træde i kraft, når de nuværende hovedaftaler udløber. Der er altså tid nok for regeringen til at træffe disse aftaler.

Jeg ved ikke, hvad det skyldes, at venstre på den måde mener at kunne slå en hånd væk, som kristeligt folkeparti og vi i fællesskab har rakt ud imod dem og for vort vedkommende gjort det på samme måde, som vi har gjort det igennem alle de år, hvor vi har arbejdet sammen i denne sag. Lidt forundret bliver man måske også, når venstre for et par uger siden ikke havde noget imod at tage fremskridtspartiet i hånden i forbindelse med et forslag, der var uigennemtænkt og havde nogle vidtgående konsekvenser over for foreningsrettighederne her i landet, som det var meget, meget svært, synes jeg, at kunne godtage. Da stemte venstre for fremskridtspartiet. Her slår man altså den hånd væk, der bliver rakt ud.

Jeg forstod på hr. Glensgård, at hr. Glensgård mente, at når nu han har medvirket til at stemme vores forslag ned, så skal man rigtig til at arbejde sammen. Sådan kan man